

VOJTĚCH VAŠÍČEK (1956), paralympijský vítěz, Barcelona 1992 - pětiboj

Má sportovní dráha začala v roce 1975, kdy jsem měl možnost při svém poúrazovém pobytu v RU Kladruby shlédnout mistrovství republiky vozíčkářů, které se tam v červnu konalo. Po návratu domů jsem zakoupil kouli a disk, po čase jsem sehnal i oštěp a začal jsem se snažit.

Můj první závod byl Knapkův memoriál v roce 1977 v Hrabyni. Ihned jsem vytvořil ČS rekord v disku a vyhrál trojboj (koule, disk oštěp) ve skupině 2 tehdejší klasifikace.

V rámci socialistických zemí nám bylo umožněno startovat na závodech Intersportinvalid, které se střídaly v NDR, Polsku, Maďarsku a u nás. Na těchto závodech jsem sklízel první mezinárodní úspěchy. První větší závody v zahraničí byly v tehdejší Jugoslávii, kde jsem se utkal s vítězem ze Soulu Jožkou Okorenem a byl za ním s přehledem druhý. Od kluků z Lipska, se kterými měl náš sportovní klub družbu, jsme získali poznatky

o vývoji sportovních vozíků, který oni sledovali od svých spolkových bratrů.

Před revolucí jsme se v roce 86 dostali do Paříže na celosvětové hry, kde však technické disciplíny vůbec nebyly. Spolu s Tomášem Dvořákem jsme startovali, kromě plavání, i v jízdě na 100m, kde jsme poprvé měli možnost utkat se s špičkovou technikou vozíků Sopur.

Po návratu jsme ze železa okopírovali to, co měli západní sportovci z hliníku a titanu. Od Errola Markleina jsem dostal přední 16“ galusková kolečka, jakožto nejnovější výkřik inovace sportovních vozíků na jízdy. Při dalším našem setkání jsem od Errola (6 násobného vítěze ze Soulu v jízdách na tratích 100, 200, 400m a 800m, štafetě na 4x100 a 4x400m, a bronzového na 1500m), získal jeho tréninkový deník a spoustu užitečných rad pro zvládnutí techniky jízdy. Pustil jsem se do tréninku jízdy se zaměřením na tratě do 1500m.

V roce 87 jsem startoval na Mistrovství Evropy ve stolním tenise ve Vídni, kde jsem jako jediný z naší výpravy postoupil ze základní skupiny, zároveň ale poznal, že ve stolním tenise na světovou špičku nikdy mít nebudu.

Na podzim roku 89 jsem se díky pozvání od Errola dostal na 1. ročník maratónu vozíčkářů v Heidelbergu, což je krásné univerzitní město. Německá obdoba anglického Stoke Mandeville – který je kolébkou péče o lidi ochrnuté v důsledku úrazů s poškozením míchy. Součástí terapie je i sportovní činnost vozíčkářů, která jak po fyzické, tak psychické stránce pomáhá lidem v návratu do aktivního života.

Můj čas – 2h:06min:24 sec- byl v té době o více jako 20 minut lepší než výkony našich specialistů „jízdařů“ Karla Boury, Josefa Hůlka nebo Tomáše Dvořáka.

Z Heidelbergu jsem si také domů dovezl Errolovu

„soulskou“ formulku; první tříkolku na světě, se kterou tak

zářil v Soulu. To pro mne byl další psychický doping. Začal jsem trénovat na pětiboj.

Revoluce otevřela cestu do Assenu, kde jsem v roce 1990 na Mistrovství světa získal stříbro

v hodů diskem skupiny 54 a bronz v pětiboji ve sloučeném poli závodníků skupin 54- 57. Rok

poté na světových hrách v anglickém Stoke Mandeville to byl bronz v disku a stříbro v pětiboji. Hodil jsem při něm světový rekord v disku 23,34m a v jízdě na 1500m jsem byl třetí.

Vrchol mé kariéry byl v Barceloně, kde se mi podařilo prodat maximum ve všech disciplínách a vítězstvím v jízdě na 1500 odsunout až na 6. místo po čtyřech disciplínách vedoucího závodníka Wiliama Bradyho z USA. Dokázal jsem udržet 6 bodový náskok na domácího Jose Manuela Abala a ještě o tři body zvýšit náskok na Kevina Saunderse z USA.

Kevin Saunders, vítěz z Assenu, Stoke Mandeville i Panamerických her, do Barcelony přijel v doprovodu televizního štábu připraveného natočit jeho paralympijský triumf jako vyvrcholení a zlatý hřeb sportovní kariéry. Nakonec z toho pro něj byl pouze bronz, což pro něj bylo zklamáním, ale přijal to sportovně. Přitom mu stačilo vrhnout v kouli o 10cm více, ale bojoval se stylem a rozhodčí mu nejdelší pokus neuznali pro hod.

Při vlastní jízdě na 1500 jsem měl dle pořadatelů startovat v rozjezdu B. Abal se Saundersem pak měli spolu jet v A rozjezdu. Na zásah technického komisaře Chrise Cohena jsem byl dle regulí přeřazen do A rozjezdu a tím mohl přímo bojovat o umístění na čelním místě.

Po startu nasadil smrtelné tempo Jose Manuel Abal, za kterým na druhém místě jel Reinhard Berner z Německa, ale postupně začal ztrácet. Když jsem to vyhodnotil, blesklo mě hlavou, že přece nevzdám boj ihned na začátku, a na třetí stovce jsem se dal do stíhání. Joseho jsem na v cílové rovině na 700m dojel. Za mnou se vyvezl ještě Kevin, ostatní zůstávali vzadu. Stíhací jízda mě stála dost sil a tak jsem po dojetí prozíravě odstoupil na třetí pozici. Kevin se pokoušel předjet Joseho, ale ten začal zrychlovat a nechtěl se dát předjet.

Věděl jsem, že oba mám bodově těsně za sebou a, pokud by mi první odjel o víc než půl vteřiny, nemusel by mi můj náskok stačit. Proto jsem na kótě 1200m nastoupil a na rovině se dostal do vedení. Při výjezdu ze zatáčky 100m před cílem jsem si najel do druhé dráhy, abych měl více prostoru, a nenechal se zavřít u mantinelu. Jose finišoval podél mantinelu v první dráze. Kevin již na zrychlení neměl a trochu ztratil. Z levé strany u mantinelu se Jose posouval každým záběrem těsněji na moji úroveň, 20m před cílem jsem měl již před očima bílo a na další zrychlení jsem již neměl sílu. Nakonec o pořadí rozhodovala až cílová fotografie, která ukázala, že jsem byl v cíli první. A to jen o pár centimetrů, které dělaly pouhé dvě setiny vteřiny!!

PENTATLO HOMES FIN, 4		
PUNTUACIO		
1	TCH VOJTECH VASICEK	4345
2	ESP JOSE ABAL	4339
3	USA KEVIN SAUNDERS	4326
4	ITA MAURIZIO MALIN	4296
5	ITA R. MISTURINI	4186
6	USA WILLIAM BRADY	4175
7	GER REINHARD BERNER	4164
8	SUI VINCE CAVICCHIA	4124
9	GER JOHN HARRIS	4108

Po dojezdu mi bylo jasné, že mne tito dva soupeři nepředstihli, ale nevěděl jsem, jestli náš náskok byl dostatečný na likvidaci bodového náskoku Bradyho Wiliemse, který před touto jízdou vedl a na kterého jsme museli pro likvidaci jeho náskoku najet alespoň 30 vteřin. Když se objevila světelná tabule, na které mé jméno figurovalo na první pozici, a ozvalo se hlášení: „Vojtech Vasicek, Czechoslovakia, New World Record“, vyhrkly mi slzy do očí. Pocit, který jsem prožíval, se nedá dost dobře

poplat. Promítly se mě jak roky dřiny, tak spousta pomoci od přátel. Ale také že je důležité si uvědomit, jak důležitá je víra v to, že to co děláme, můžeme dokázat jen s požehnáním tam nahoře, a díky pevné víře v to, že je to možné.

Po Barceloně jsem již chtěl sportu nechat, rok jsem si dal „oraz“, pak mi to nedalo a začal jsem se znovu připravovat. Na Mistrovství světa v Berlíně v roce 1994 jsem skončil v pětiboji čtvrtý. A kvůli nesprávnému zařazení do skupiny s naším těžším postižením méně postiženého Noorafshana Moghtara z Íránu (který byl až v Aténách v roce 2004 překlasifikován tam, kam patří) jsem i v disku skončil bez medaile na 4. místě. V Atlantě 1996 jsem pak byl v pětiboji až 7. místě a v disku opět jen bramborový, když mne posledním hodem překonal Španěl Mendes Jesus. První byl opět Noorafshan Moghtar.

Už dle mého tehdejšího názoru do skupiny 4 nepatřil ani jeden z nich. To mi vzalo jakoukoliv chuť nadále se atletice naplno věnovat a následně jsem se zapojoval do sportovních aktivit pouze jako pořadatel a funkcionář v práci našeho svazu ČSTPS. Po rozkolu ve sportovním dění handicapovaných se dále věnuji pouze činnosti v našem sportovním oddílu SK Moravia Brno, kde se věnujeme atletice, stolnímu tenisu, sportovní střelbě, handbike, propagujeme petanque, orientační závody. Snad se nám podaří získat další mladé následovníky, kteří se zapojí i do dalších nově se rozvíjejících sportů jako je florbal, kvadru rugby a podobně.

